

Tak tebe zajímá, proč se pořád tak hloupě usmívám. Vím, neřeklsi „hloupě“, ale ono to tak asi bude, protože já se nejvíc usmívám, když ostatním lidem vůbec do smíchu není, a nedokážu to zastavit. Do svých dvanácti let jsem na sobě nic takového nepozoroval, spustilo se to až po té nehodě. Nejspíš se mi v hlavě strhlo pár mozkových závitů, protože jinak si to nedokážu vysvětlit. Na vlastní kůži jsem začal poznávat, že rčení „S úsměvem jde všechno líp“ je jen propaganda. Ne že by mi to nějak extra vadilo, dneska se už dokonce usmívám rád, ale některým lidem jsem opravdu hnul žlučí. A někdy to byli lidi docela známý a mocný. Aspoň to říkala máma. Já se v politice nevyznám. A ty asi taky ne, když jsi ještě kluk, tak je to jedno. Ale radši začnu pěkně od začátku.

Naši se na mě dost načekali. Máma dlouho nemohla přijít do jiného stavu. Málem z toho oba tenkrát zešileli. Prozradil mi to táta v létě roku 1983, když natíral střechu naší chaty. Asi to původně

neměl v úmyslu, ale výpary z barvy mu rozvázaly jazyk. S mámou se prý o mě snažili celý tři roky. Leccos kvůli tomu vyzkoušeli. Pili speciální čaj, cpali se kyselinou listovou, vitamínem E a jogurtem, táta dokonce vypustil ze svého jídelníčku pivo, ale lékař nakonec usoudil, že jejich problém je psychickej: moc chtěj. Táta tedy pivo zase začal pít, protože moc chtěl jenom střízlivej. To štválo mámu, která chtěla moc i po pivu. Táta nakonec ustoupil, ale přestal se holit a odmítal chodit k holiči. Máma zase rozjela v bytě masivní pěstování kytek. Svou neukojenou mateřskou lásku vrážela do květů všemožnejch tvarů a barev. Rostliny byly všude, v kuchyni i masožravý, takže při jídle se nedoporučovalo otálet. Táta říkal, že si nejednou musel prosekát cestu na záchod mačetou. Jednou prej takhle omylem přesekl i kabel od vysavače. Elektrickou ránu nedostal, ale když to máma zjistila, dostal málem ránu od ní. Když jsem se ale na to ptal mámy, historky kolem květin rezolutně popřela. Zato mi potvrdila, že táta v ty dny vypadal skoro jako Krakonoš.

Asi by oba fakt skončili v blázinci, kdyby jim lékař konečně neoznámil, že je máma těhotná. Nejdřív mu nevěřili. Mysleli si, že blafuje, aby ušetřil práci psychiatrovi, ale pak to dostali černý na bílým. Máma přestala sázet další kytky, ale táta na holiče kašlal dál, aby se prý nezakříknul.

„Nechám se ostříhat, až se to narodí,“ trval rezolutně na svém, i když máma kolikrát díky jeho hustým vlasům ani nedokázala zjistit, z který strany má obličej.

Dočkali se oba. A hlavně já. Narodil jsem se 13. srpna 1970. Když se to táta dozvěděl, zrovna lepil z balzy malé letadýlko.

Už tenkrát byl modelářem. Měl rozděláno hned několik letadel najednou. Ale tenhle mini model nedokončil. Vlastně je to tak dobře, protože ho hodně kazil, jak se na mě těšil. Na křídlo omylem zvrhnul pivo, když slavil mámin odjezd do porodnice, trup začistil jen nahrubo, takže připomínal valchu, mezi slepený plochy se dostaly jeho dlouhé vlasy. A toho dne, kdy se dozvěděl, že jsem spatřil světlo světa, vylil omylem na model celou pikslu lepidla. Po návratu z porodnice bylo lepidlo tuhé a letadýlko se nedalo odtrhnout od stolu. Ale to už předbíhám.

Táta nechal model modelem a vyrazil za mámou. Neměl trpělivost čekat na tramvaj, spoléhal se výhradně na své vlastní běhy. Kousek před cílem mu ale došlo, že stále ještě nemá ostříhaný vlasy, jak slíbil. Připomněli mu to dva příslušníci VB, co ho právě kvůli tomu zastavili a legitimovali.

„Kam tak spěcháte, pane Blecha?“ zeptal se ho ten vyšší, když nalistoval v občance jeho jméno.

„Do porodnice. Žena rodí.“

„Poprvé?“

„Ne. Už jsem párkrát spěchal.“

„Nechte si ty srandičky! Tady nejste v USA!“ vypálil po tátovi menší příslušník, kterej si doposud šetřil hlasivky.

„Nebo máte něco proti lidově demokratickému zřízení?“ přiložil pod kotel vyšší příslušník.

„Ne, zřídili to tu dobře.“

„Jak to myslíte?“

„Že to tu fakt zřídili.“

Příslušníci se po sobě významně ohlídlí, jako kdyby táta právě vyhlásil válku Sovětskému svazu. Chvilí se zdálo, že ho odvedou na stanici, kde z něho udělají agenta CIA. Pak mu ale dali na vybranou: Buď vězení, nebo holič. Táta si vybral holiče, takže zabil dvě mouchy jednou ranou. Mně říkal, že k tomuhle finále směřoval schválně už od začátku a že měl všechno pod kontrolou, ale já si tím nejsem jistý.

Máma si pak v porodnici nemohla vynachválit, jak vkusně se táta nechal ostříhat. A vůbec nejvíc ji těšilo, že dodržel, co slíbil.

I příslušníci VB byli někdy užiteční.

Táta měl odjakživa několik koníčků. Že lepil modely letadel, už víš. Ale on taky rád fotil a natáčel filmy, ke kterým pak pouštěl hudbu a komentář z magnetofonu. Používal osmimilimetrovou kameru s filmem, co měl malou citlivost, takže když natáčel doma,

nezbylo mu než si na všechno pořádně posvítit. Taky tím filmem musel šetřit. Proto každé záběry dlouho připravoval. Natáčení mojí koupele ve vaničce se tudíž protáhlo i na několik hodin. Máma říkala, že ke konci jsem už byl celej rozmočený a pomalu mi rostly žábry. Jenže mě aspoň chladila voda, kdežto ona se celou dobu pekla v žáru reflektorů. Musela se hodně přemáhat, když po ní táta chtěl úsměv do kamery.

„Jak se asi mám usmívat, když už tu dvě hodiny topím vlastní dítě?“

„Normálně. Řekni sýr.“

Dneska jsem ale rád, že ty záběry vznikly. Převodl jsem je na DVD. Neboj, někdy ti je přehraju.

Co jsem měl opravdu luxusní, byl kočárek. Táta si vzal do parády nějaký kus z výprodeje. Přidělal mu menší křídla a vystříhal v něm postranní okýnka. Vypadal jako bachratý letadlo. Máma se s ním styděla jezdit sama, a tak se mnou vyráželi oba. Zrovna do parku tady u nás před hospodou. Bydleli jsme dole pod strání. Zatímco táta mě hrdě tlačil, máma se maskovala brejlema proti slunci. Opravdu nepatřili mezi manžele, kteří se spolu nudí. Sa-

mozřejmě si nepamatuju, o čem se tenkrát spolu bavili, ale dokážu si to představit:

„Doufám, že z něj bude taky modelář,“ zasnul se táta na jedný z pravidelných procházek.

„To by mu v životě moc štěstí nepřineslo,“ mírnila jeho nadšení máma.

„Náhodou. Jen si vzpomeň, jak jsme se seznámili.“

„Na to se nedá zapomenout.“

„Můj větroň mi tě vybral. Byl to jeho nejlepší let.“

„Až na to přistání,“ dodala máma a nahmatala si cosi na hlavě.

„Ještě teď tam mám bouli.“

Jistojistě akorát vím, že když jsem se rozbřečel, vypadla na mě dýchací maska na hadičce jako v letadle při dekompresi. Naštěstí jsem nebřečel moc často.

Asi už tušíš, že táta byl taky konstruktér, amatérské i profesionální. Svoje zlepšováky si přichystal taky pro mě. Už tenkrát například vymyslel a vyrobil svou vlastní elektrickou chůvu. Pravda, měla ještě svoje mouchy. Například probíjela. Vždycky, když jsem čůral, se mezi drátama v plenách vytvořil elektrické obvod a v obejváku zablikala červená žárovka. Bohužel mě to taky párkrát koplo. Na vykonanou potřebu tedy upozorňoval spíš můj řev než žárovka. A taky trochu kouř a pára.

„Herodes hadr!“ ulevila si moje matka, když ze mě vyrvala všechny dráty.